

Княз Иваница дигна чукчето с треперяща от възбуждане ръка и тежко го пусна върху бронзовата плочка на портата. След малко вратата се отвори и един дребен мъж с дълъг и остър като човка нос, подаде плешивата си глава. Изглежда из под вежди непознатия и попита какво желае.

- Искам да говоря с Теофил Каламодиос.

Мъжът отново изглежда непознатия. В очите му ^{не}сидничаше очудване и любопитство. След това нещо като усмивка изпълна устата му.

- Теофил Каламодиос не живее вече тука.

- Знаеш ли тогава где се намира?

Дребният човек дигна рамене.

- Кой би могъл да ти каже, чужденецо? Никой не знае где се намира младият Каламодиос. Някои казваха, че е убит, други, че бил заточен, трети, че избягал някъде в далечни земи.

Иваница тежко въздъхна,

- А баща му? Где е той?

- Не знам. След ^{сегашно}недълго той нито се чу, нито се видя ~~вече~~...

- Но нали този палат е техни?

Човекът пак се усмихна и поклати глава.

- Не. Този палат вече не е техни. Сега негов господар е великият логотет Михаил.

Князът кимна с глава и бавно се отдалечи. Тъй много се бе радвало сърцето му на път за великия град. Тъй нетърпеливо бе чакал този от дълго жадуван миг - да прегърне Каламодиос, да види Ефросина...

Преди две седмици в Търново бе дошло писмо от василевсът Василевсът приветствуваше българския цар, благодареше за почитта и доброто отнасяне към любимия му зет, канеше светлият княз Иваница на гости във Визанс, подхвърляше за някакво възможно